

Prædiken til 15. søndag efter trinitatis

Luk. 10, 38-42

Martha og Maria – det er to stærke kvinder, vi møder. Eller rettere Jesus møder dén dag, han gør holdt i den landsby, hvor de to kvinder bor. Han er på vandring og går ind i deres hus. Sådan møder han ofte mennesker. Han går ind i deres hus og hjem og bliver inviteret til at spise. Et sådant møde går sjældent stille af.

Meget tyder på, at de kender ham i forvejen. Martha sørger godt for ham. De kalder ham "Herre", som man kalder den opstandne. Maria sætter sig hos ham for at lytte til hans ord. Og ord er ikke bare bysladder fra vandreurens oplevelser. "Hans ord", når det tales af Herrens mund, er ord om Guds rige. Han er meget velkommen. Maria sætter sig. Det som er interessant er mødet mellem de tre personer. De har fat i noget væsentligt om vort menneskeliv. Begge to og alle tre.

Noget af afgørende betydning – ja, af ren og skær nødvendighed; fortrolighed, nærhed, venskab, fællesskab – Guds ord. Den gode del, der er nødvendig, Guds ord, som det håb vi har brug for, og som overdøves af grumme handlinger og travlhed og uopmærksomhed. Vi hører ikke ordene, men vi kan se og høre, at begge kvinder bliver modtaget af ham, som de selv modtager som gæst i deres hus.

Det afgørende er, hvad Jesus gør. For vi ved ikke, hvad han siger.

Men at Maria sætter sig ved hans fødder giver indtryk af, at lige præcis dér, er det godt at være.

Martha varter op. Men hun er ikke tilfreds med sin rolle. Hun går glip af noget væsentligt. Al den stund, at Martha klager sin nød til Jesus over sin søsters manglende foretagelse. Det vidner om en vis frimodighed og fortrolighed, at hun kan tale lige ud af posen og tør lade frustrationerne få frit løb. Eller også tænker hun, at hvis ikke Jesus kan få Maria til at lette bagdelen og komme i sving – hvem kan så? Måske vi er havnet i et internt gammelt opgør de to kvinder imellem, som Martha tænker lidt autoritet kunne løse.

Men Maria er døv for køkkentøjets skramlende lyde. Og Marthas måde at kommunikere på virker ikke overfor Maria. Hvordan dagen ender i kvindernes hus, kan vi gætte os til. Måske sker det samme, som når Jesus i øvrigt har været på besøg, at alt er vendt op og ned, og det er tid til selvansøgelse.

Maria og Martha er os bekendte og repræsenterer en klassisk konflikt. Når vi er presede, hænger vi os i detaljerne, og når vi

Udgivet af

Grundtvigsk Forum
Nr. 353. 117. årgang
September 2016
ISSN 0901-2214

Redaktion
Valgmenighedspræst
Margrethe Dahlerup Koch
V. Strandbjerg 32
6950 Ringkøbing
mdkoch@mail.dk

Sognepræst
Søren Jensen
Byløkken 27
8240 Risskov
sjen@km.dk

Søndagslæsning
udkommer hver uge på
www.grundtvig.dk
– hvor man også
kan tilmelde sig
elektronisk nyhedsbrev
om Søndagslæsning

Grundtvigsk Forum
Farvergade 27
1463 København K
Telefon 3373 2800
vartov@vartov.dk

føler, vi går glip af noget, bliver vi skarpe i replikken.

Måske har vi et ønske om at kunne genkende os selv i Maria, men opfører os som Martha.

Hvorom alting er, så er det ikke de to kvinder, der skal fylde, selvom de fylder, fordi vi kan genkende os i dem. Men det der skal fylde, er det, Lukas vil fortælle os om ”den gode del”. ”Den gode del” – den er fornøden og en kvindefight værd. Men vi hører ikke, hvad den gode del indeholder. Men vi kan begynde med at se.

Vi ser, at det hele begynder med et møde mellem tre. Jesus møder både Martha og Maria med sine ord og sit nærvær. Han hverken overser eller overhører Martha, men møder hendes bekymringer med sit nærvær, og han giver hende ikke ret.

Jesus går mennesker i møde dér, hvor de er i deres liv, ser dem, taler til dem, lytter til dem, er nærværende på veje og stræder, i hus og hjem. Han møder deres bekymringer med sit nærvær, og giver dem ikke nødvendigvis ret, men nyt livsmød – ja liv.

Nu går han ingen steder, men vi går ind i hans hus og mødes der af hans Ord og Ånd.

Vi lytter dér til de livgivende ord, - den gode del - og mærker, hvad de ord gør ved vores uro og bekymringer, om det så bare er for en stund. Ord, der forløser. Ordene kalder os ud af det vante rum, ud af vore vante daglige gøremål og fornødenheder og tanker, og giver os mulighed for for en stund at få del i det ene fornødne – de ord fra Gud, som kan tale vores uro imod.

Jesus viser Martha og Maria, hvad tro er. Tro, som en erfaring af *ubekymrethed*. Det

er den del, vi også får en god del af, når vi lytter. Han taler vore bekymringer imod. Det gjorde han i søstrenes hus, og som sådan er fortællingen om Martha og Marias hus et billede på, hvad der sker i Guds hus, i gudstjenesten, hvor Guds ord kommer os i møde, når vi giver os tid til at sidde, være og lytte. Uroen har mange ansigter, og vor tid har sine. Med rette er vi bekymrede for vores liv og børns fremtid. Og samtidig har vi et hus, hvor uroen imødekommes med håb. Håbet kan rumme afmagten og overbyder på forunderlig vis afmagtsfølelsen: ”Martha, Martha! Du gør dig bekymringer og er urolig for mange ting. Men ét er fornødent”.

Guds ord imødegik Marthas uro, og Guds ord kan imødegå vores.

Vi skal leve med al vor sårbarhed og glæde os og sørge, når tid er. Vi lever et sårbart menneskeliv, hvor vi strides og kæmper, elsker og hader, som de to kvinder i dag, og midt i al det fornødne i menneskelivet mødes vi af Guds ord til mod. Til livsmød og til trøst. Og hans ord vedbliver at gøre os menneskelige.

Vi må ikke lade frygten sætte sig i os – siger vi og prøver at lade være, men bekymringerne forsvinder ikke af fornuftens ord. Trøsteord må ramme hjertet, hvor bekymringer bor, om de skal virke. Enhver velsignelse bekræfter, at mennesket ikke er født til at frygte, men til at kunne begynde igen, forfra og atter forfra. Det er den gode del. Den velsignelse Maria møder i de ord, som hun lytter til den dag, Jesus besøger søstrene i deres hus.

Det møde mellem tre personer bliver til et møde mellem Gud og mennesker. Mellem

menneskelig erfaring og Guds Ord. Vi har vore huse, hvor vi mødes af hans velsignelse midt i vort liv og vore erfaringer af både mod og mismod.

Troen får næring og liv af hans ord, når det erfares som liv og ikke blot et kønt tanke-sæt. Den gode del er at blive mødt af den kærlighed, ingen fornuft kan sætte ord på, men som rummer og møder os dér, hvor vi er i vort liv og giver os livsmød - om det sker på en vej i Palæstina, i en stue hos to søstre, eller til gudstjeneste, eller dér hvor vi erfarer håbet.

Vi må digte videre på historien. Måske følte de sig begge kaldede til – som andre disciple – at følge ham - om ikke direkte på landevejen gennem Palæstinas landskab, men så i tanker og tro for at erfare, hvad der ligger af ord og tanker i det, Lukas kalder ”den gode del”.

”Se jeg har stillet dig foran en åben dør, som ingen kan lukke”, står der i Åbenbaringens Bog. Det er en invitation til alle os Martha’er og Maria’er om at gå derhen, hvor vi kan lytte til Guds ord og modtage hans velsignelse til håb og trøst.

Amen.

Marianne Gyldenkerne
Bøvling Valgmenighed

Salmer:
320, 400, 164, 318